

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Mahalle bekçilerine silah ve zor kullanma yetkisi veren kanun teklifi TBMM'de kabul edilerek yasalaştı.

BUNUN
EĞİTİMİNİ
TAM VERMEDİNİZ
AMA...

SIKTIKÇA
AÇILIR...

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

ANNEMLE ÇOCUKLUK TERMİNOLOJİSİ -V-

* Kıçım sanki çıkacak!

Annem, "Midelerim ağzılarına geldi", "Şuramdan bıçak sokuyorlar sanki", "Başım şimdi kopacak" gibi fantastik ağrı tariflerine sonradan kanlı tedavi planları da eklemişti: "Şu bacağı şuradan kesivermeli." Ağrısı, bacağına gözden çıkaracak kadar büyük olmalıydı. Bir çeşit ruhani amputasyon istiyordu.

Yakınmaları, ona masaj yapmam

için birer davetti aslında. Çocuk masör olarak Vermidonlardan, Novaljinlerden filan daha etkiliydim sanırım. Yakınmalarını önce duymazdan gelirdim, sonra dayanmayıp, "Çok mu ağrıyor ya, ovayım mı?" diye sorduğum an, yüzükoyun kanepeye uzanırdı. Bütün gücümle yoğururdum annemin bacağına. Bu bacak kesilmeyecek! Bazı günler "övelemek" ya da "yoğurmak" gibi kelimeler ağrısının büyüklüğü karşısında yetersiz kalır, onu çiğnemem hatta üzerinde zıplamam gerekirdi. Bacaklarında çiğneye çiğneye dolanırken, "Biraz daha yukarı" diyerek beni ağrının asıl kaynağına yönlendirirdi. Annemin üzerinde tıpkı kütük üstünden nehrin karşısına geçmeye çalışan Huckleberry Finn gibi yürüyordum. Kalça tepesini tırmanıp kuyruk sokumuna ulaştığımda, "Hah işte orası!" diyerek hedefe ulaştığımı bildirirdi. Ağrıyı ayaklarımla ezmeye çalışırken, "Kıçım sanki çıkacak" diyerek beni motive ederdi. Kıç da kesmeliydik belki. Bacak, kıç derken alt kısmı yok etmeliydik. Baş ağrıları için de aynı amputasyon tedavisini uygulayıp annemi başsız bir büst gibi kaideye yerleştirmeliydik. Annemi ayaklarımla eziyordum. Kuyruk sokumunda dolanıp hafif hafif zıplıyordum.

Bir annenin kalçasında zıplamak her çocuğa nasip olmaz. Kolay bir görüntü değil. Video olarak gösterilirse izleyenlerin büyük çoğunluğu bir tür anne-çocuk oyunu sanacaktır. Oooo kaliteli zaman geçiriyorlar.

* Önümüze curul curul taze fasulye koydu

Bu fasulyeyi yapan sülaleye yeni girmiş bir gelin olabilir ya da başka bir şehirde yaşayan ve mecburen misafir olunmuş uzak bir akraba. Ama ben, benzerlerini sıkça duyduğum bu tür gastronomik tespitleri bahtsız bir topluluk olan "gelinler" üzerinden anlatmak istiyordum. "Curul curul" derken, taze fasulyelerin su içinde lezzetsiz bir biçimde yüzmesinden bahsediliyor. Kötü yemek yapmak suç değildir, ama zaten burada mesele yemek de değil, onu yapan insan. Bu gelinin sevilmediği kesin. Söz konusu gelin, diyelim ki benim kuzenimle evli olsun. Kuzenimin annesi (Nurhan Yenge) en başından beri ısınamamış bu geline. Bu ilişkiye hep karşı çıkmış. Bütün engellemelere rağmen, "aklı başına gelir, ama iş işten geçmiş olur" denilen biricik oğul evlenmekte ısrar etmiş. Nurhan Yenge, "Bunlar ne biçim insan!" diye tanımladığı dünürlerini gördükçe baygınlıklar geçiriyormuş. Bayıldığında l'e düşen tansiyonu ayıldığında 20'ye kadar çıkıyormuş. Bütün bu gösteriye rağmen oğul evlenmekten vazgeçmiyormuş. Nişanda da, düğünde de fırtınalar kopmuş.

Nurhan Yenge, acılar içinde kurban etmiş oğlunu. Evlilik sonrası da olaylar durulmamış. Bütün sülaleye gelini kötölemeyi misyon edinmiş, bu uğurda kapı kapı gezmiş, aynı olayları tekrar tekrar anlatırken bilekleri, şakakları kolonyalarla oğulmuş, baygınlık geçirdiği kanepelerde, "Nurhan Abla, sen neden böyle yapıyorsun, koskaca oğlan, bırak ne hali varsa görsün" denilmiş, ama Nurhan, bu kahrından, bu bahtsızlıktan, yamuk kafalı oğlunun hayatının mahvolduğu saplantısından bir türlü kurtulamamış. Ve günün birinde, -diyelim bizim de çağrıldığı bir iftar davetinde- curul curul bir taze fasulye masaya konulmuş. Annem, fasulyeyi görünce Nurhan Yenge'ye bakmış. Nurhan Yenge, bu curul curul yemek sayesinde, bu lanetli hikayenin tek

haklı insanı olduğunu ispat etmiş gibi gururla yakalamış annemin bakışını. Gözleriyle, "Gördün mü Elif, bir de abartıyorsun diyorlar bana, al buyur" diye karşılık vermiş anneme. Annem, minik bir

kafa hareketiyle hak vermiş Nurhan'a. Curul curul fasulye, bu evliliğin nasıl da büyük bir hata olduğunu ispatıymış adeta. Tam o sırada ben, hiçbir şeyden habersiz küçük oğlan, "Ben bunu yemecem ya!" deyivermişim. Normalde, benimle pek ilgilenmeyen Nurhan, patlayan bir coşkuyla, "Yeme aslan oğlum benim, ben

sana ne hazırlıyayım, ne istersin?" diye haykırarak ayaklanmış. Ortalık karışmış. O fasulye ayaklanmasında ben 10 yaşındaydım. Bu evliliğe darbe vurmak için kullanılan bir maşa olacağımı bilemezdim. Öbür dilerim bahtsız gelin.

*Doktor, "Sen nasıl dayanıyorsun abla" dedi.

Sülalemizde yıllar boyu devam eden bütün bu ağrılar, ayıplı bayılmalar, yakınmalar,

sitemler sonunda tek ve mutlak bir teşhise bağlandı: SİNİRSEL. Bu büyük teşhise kadar çeşitli hastalıklar için kullanılan torbalar dolusu ilaç, tek bir ilaca indirilirken mucizevi bir dönüşüm yaşanıyordu. Kadınlar, bu yeni duruma hızla adapte olmaya başladılar. (Yakın arkadaşım Uğur'un ananesine yıllar içinde verilen onlarca ilacı çöpe atıp tek bir ilaç yazan Dr. Emin Erdoğan'ın bu yeni akımın öncüsü olduğunu hatırlıyorum.) Yavaş yavaş ağrı kesicilerin yerini sakinleştiriciler almaya başladı. Annem, tanıdık bir doktora (Semiha Tezce'nin büyük oğlu Gökhan'a) gittiğinin akşamı bize büyük teşhisi bildirmişti: "Benim hastalığım hep sinirselmiş, Elif Teyzeciğim, sen nasıl dayandın bu güne kadar, dedi. Valla senin hiçbir iş yapmaman lazım, dedi. Nerdeee, ben yapmazsam kim yapacak? Gökhan çok nazik bir çocuk, teyzecim teyzecim diye diye pervane oldu, çok ilgilendi sağ olsun." Müthiş bir gurur yaşıyordu. Hastalıkların, fiziksel arızalar boyunca ruhsal temellere dayanıyor olması, kadınların yıllar boyu süren sitemlerinin, yakınmalarının ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu. Tıp mahkemesi, bu kadınlar haklı, diyor ve erkekleri mahkum ediyordu. Bana kalırsa yüzde yüz doğru bir teşhisti bu. Bence de bütün evlerde ne yaşıyorsa tamamen sinirsel. Emin Erdoğanlar, Gökhanlar, sonraki yıllarda karşı komşunun tavsiyesiyle bile yutulmaya başlanacak ilaçların önünü açmışlardı. Ben üniversiteye gitmek için Denizli'den ayrılırken, bir kadının sakinleşmesi için karşı komşusunun "Bana Çok İyi Geldi" isimli bir ilaçla sakinleşmesi yeterliydi.

Yeni normal çok normal

Leş gibi bisikletten düştüm yine. Aletin üzerinde 16 yıldır aynı lastikler var, haliyle yol tutuşu mükemmel. Moda burnunda Koço'nun yokuşunda yukarı çıkarken, zoru başardım, fukara sümüğü gibi yapıştım yere. Sağdan soldan geldiler kaldırdılar ama el ayak birbirine girmiş. Mal gibi düştüm neyse ki bi şey olmadı. Sol bileği elime aldım ama kırık çıkık yok. Bir sonraki sefere daha dikkatli olacağım artık.

Birkaç gün önce de telefonla konuşurken telefon kulağımdayken aniden hoparlöre aldı kendini. Lan zaten bi kulağım duyuyor, onu da aniden gelen aşırı yüksek ses vasıtasıyla patlattım. Bu düşmeden daha fena oldu, kulak zonklamadı, müzik filan dinleyememe gibi olumsuz tarafları var bu olayın. Akustik travma diyorlar, öyle fena bi şey ki, ağrısı çeneye kadar iniyor, ağrıyı geçtim, ses duymaz hale geliyorsunuz. Yüksek sesle konuşmak bile zorluyor, geceleri kulak zongu zongu zonkluyor. Neyse su içelim geçelim...

Şeref yoksunu korona adeta başka bir memleketi gitmişcesine herkes dışarı çıktı. İkinci dalgaya yan basacağız, kesin bilgi. Sanki virüs taşı tarağı topladı da memleketi terk etti. Sanki virüs artık "Hacı ben bıraktım bu işler" dercesine gazladı da her şeyi tekrar nedense normalleştirmeye çalışıyoruz. Toplu taşımada da yüzde 50 doluluk oranını da kaldırdık. İyice bulaş kızım. Şurama da bulaş... Gençler zaten ipelemiyor, yaşlılar zaten ipelemiyor, orta yaş da mal mal takılıyor barlarda, ortamlarda. Güzelce cortlayacağız sanırım. Artık selfilerimiz bizi kurtarır.

Bu kadar insan sahillerde toplanmış, onlara da kıyamıyorsunuz, baş taraf öyle gevşek ve laubali ki, idareciler takmayınca, cemaat zortluyor iyice haliyle. Sokağa çıkma yasakları komedisi de nefisti. Biri diyor, çıkılmasın, diğeri diyor çıkılmayacak, öbürü geliyor "Ya benim çok da içime sinmedi, hadi çıkılsın" diyor... Hangi bilim, hangi veri, hangi fikir, hangi akıl belli değil. Gelişine gömüyoruz... "Şahsım Cumhuriyeti" gibi bir şeye de evrildik bu vesileyle. Tam da öyle birisi istifa ediyor, "Artık çalışmak istemiyorum" diyor, admin devreye giriyor Şahsım cumhuriyetinde çarklar tıkır tıkır işliyor. Her şeye hakim olan tek bir şahsım, tek bir admin, tek bir bakış açısı, tek bir fikir, tek bir niyet, tek bir vizyon, tek bir özgürlük algısı, tek bir hürriyet, tek bir geçim şekli, tek bir gelecek için tek bir ağızdan herkes adına sabahdan akşama alınan kararlar...

İşin üzücüsü bunun bir de iyi bir şey olduğuna inanılması. Biz tek herkes düşman, hep bir takım güç odakları var, üst akıllar var, bizim aklımız o kadar yok, herkes üzerimizde dümenler çeviriyor, malum çevreler var bir takım ama kimse kimin ne olduğunu bilmiyor... Yıllarca el ele kol kola yürünen tayfa tarafından da kandırıldıkları için her şeyden muaf, her şeyden sorumlu ama hiçbir şeyden sorumlu değil muazzam bir ekip var.

Belli aralarda akıl, mantık, insanlık ve medeniyet ötesi açıklamalar yapan başka bir ekip var. Altlarındaki güzel güzel arabaları vergimizle verdiğimiz gibi bir de laf yiyoruz kendilerinden sürekli. Ahlak kavramı her gün daha değişik bir form haline geliyor. Çünkü dik durmamıza rağmen herhangi bir duruşumuz filan yok. Bugün bunu diyebiliriz, yarın onu diyemeyebiliriz, çünkü herhangi bir fikrimiz de yok. Her gün gelişine yaşadığımız ortamda da artık hayatta ne beklenebilir?

Neyse ki herkes her şeyin farkında. Kimse kimseden korkmuyor, cahiller ve kötü niyetliler kilometreler ötesinden görünüyorlar. Kendilerini her imkanda belli ettikleri için artık her şey çok net görünüyor. Güzel günler geliyor sanki, bileklerim ağrıyor, umarım hasta da olmam da yeni günleri de görebilirim. Siz de öyle yapın, kendinize iyi bakın.

CEM GÜVENTÜRK

DİKO

'Fındık hayır. Fındık hayır. Fındık hayır. FİNDİK HAYIR! İlla bağırarak mı gerekiyor ya bazı şeyleri anlamak için? Hayırdan anla artık yeter! Başka bir köpek var mı senin yaptıklarını yapan bir bak çevrene! Lütfen artık!'

Kadın bir haftadır her gün Fındık'ı parkın ortasında, başka bir sürü köpeğin içinde böyle paylaşıp duruyor. Fındık'ın yapmaması gereken iki tane şey var: Yere dökülen yemekleri yememek ve başka köpeklere bulaşmamak. Şu ana kadar hiçbir ilerleme sağlayabilmiş değiller ancak kadın köpeğinden empati bekleyen üslubundan bugün de vazgeçmedi. Bir bildiği vardır elbet. Köpeklerle iletişim kurma konusunda benden iyi olduğu kesin en azından.

Evimin sokağında binaya giriş ve çıkışlarını kabusa çeviren Diko adında bir köpek yaşıyor. Yaklaşık 50 metrelik bir etki alanı, dağınık kızıl-beyaz tüyleri var. Yaşlı, aksi bir köpek. Ben ve kağıt toplayıcılar başta olmak üzere, anlaşılması zor kıstaslarına uymayan herkesi rahatsız ediyor.

Kendisiyle ilk karşılaşmamızda bakkaldan alışveriş yapmış eve dönüyordum. Elimde torbalar, sucuya selam verdim, Diko'nun önünden geçtim, apartman kapısına 2 metre kala bir anda arkamdan koşup havlamaya başladı. Diko bir havladı mı, yaşının da etkisiyle 'Memleketi yediniz doymadınız be' gibi bir tavırla havlıyor. Sanki utanç verici bir suç işlemişim de milletin önünde hesap veriyormuşum gibi bir pozisyonda buldum kendimi. İlk tepkim kendisini güzellikle sükunete davet etmek oldu: 'Sakin ol, sakın, hayır, a ah niye böyle yaptı ki...' Sucu devreye girip aynı şekilde beni sakinleştirdi: 'Korkma, arada yapar böyle. Diko, tamam. Poşete takıldı herhalde.' Diko sakinleşince evime girebildim. Bundan böyle elimde poşet varken yakınından geçmeyeceğim.

İkinci karşılaşmamız. Bu defa ellerim boş. 'Soğukkanlı bir şekilde önce suçunun, sonra Diko'nun önünden geçeceğim, endişe edecek bir şey yok' diye düşünürken sevimli dostumuzun az ileriye pusu attığını gördüm. Sucuya gergin bir selam, Diko'nun önünden kafamı bile çevirmeden geçtim, az sonra yine arkamdan kovalayarak havlamaya başladı: 'Hesap vereceksiniz hesap!' Sucu yine araya girdi: 'Tikoh! Tikoh! Gel buraya! Bir şey yapmıyor ya huysuzlanıyor öyle.' Hızlı adımlarla apartmana girip kapısını kapadım. Sucunun tutarsız direktifleriyle bir yere varamayacağız. Elimde poşet yoktu, dümdüz yürüdüm. Sorunun ne olduğuna dair hiç bir fikrim yok.

Üçüncü karşılaşmamız. Diko bu defa daha sokağı döner dönmez havlamaya başladı. Belli ki derdi kendi bölgesini korumak filan değil, sokağı bana dar etmek istiyor. Yolun karşısına geçip olabilecek en uzak noktadan yürümeye başladım. Havlamalar agresifleşince sucu yolun öteki tarafından araya girdi: 'Diko gel koçum, geh. Bugün kedi filan sevdin mi? Belki elin filan koktuysa, ona şey yaptır'.

Günler geçiyor, Diko'nun sucu aracılığıyla ilettiği kısıtlamaların sonu gelmiyordu. Yeni kurallara göre kendisinin önünden geçeceğim zaman poşet taşıyamıyor, kedi sevmiyor, çok renkli tişörtler giymiyor, kulaklıkla müzik dinlemiyordum.

Son darbeyi ise güneşli bir yaz günü yedim. Alanı dışında bir sokaktan hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktı. Bu defa kafa tutmayı denedim: 'Hoşt lan! Hiyy! Ne istiyorsun benden, mahalleye geldiğimden beri ne dediysen yaptım, daha ne istiyorsun!' Sucu bir yerlerden araya girdi: 'Şapka şapka. Şapkaya taktı.' Gerçekten de şapkayı çıkarınca sustu. Sokağı bitirip açısından çıkana kadar da geri taktırmadı.

Yapılan bu son düzenlemeyle, artık evimin sokağına girmeden evvela kulaklığımı çıkarıyorum, tek renk kıyafetimi düzeltiyorum; kafa dik karşıya bakar vaziyette, uygun adımda Diko'nun önünden geçerken şapkamı çıkarıp selamımı veriyorum, apartmana öyle giriyorum.

Hava yavaştan kararıyor. Kadın ve Fındık parktan ayrıldılar. Birazdan ben de kalkıp eve döneceğim. Biraz gerginlik var tabii ama eskisi kadar korkmuyorum. Kurallara uyduğum sürece başıma bir şey gelmeyeceğinin bilincindeyim.

Tan ağaranda metroya binerim
Seherde plazadan içeru girerim
Kuşluk vakti bir poğaça yerim
Patlayası plaza yıprattın beni beni!

Kartı basmayan işe mi gelinir
Statü hırsıyla
dişe mi gelinir
Şeften izin alıp
çişe mi gelinir
Toz olası plaza
karattın beni
beni!

Birikmiş tatilim var vermez şefim
Ne kara talihim var bilmez şefim
Ol personel derdini
İplemez şefim
Buruşası plaza kaybettin
beni beni!

Her saniye yoğunluk
bitmez maili mesajı
Gözümde tüter
mahallemin kahvesi
pasajı
Patrona hava hoş
yaptırıyor masajı
Kudurası plaza kül ettin
beni beni!

Müşteri ah eder revize
deyu deyu
Patron caz eder realize
deyu deyu
İş teklifi de yok gel bize

deyu deyu
Sökülesi plaza toz ettin beni beni!

Gazuk gibi yerden fırlar iskeletin
Bozarsın şehrin güzelim silüetin
Ahı var işten atılan nice hayaletin
Son bulası plaza çökerttin beni beni!

Daha uykuya geçmeden içime korku
salarım
Henüz güneş doğmadan çalar alarmım
Uyanmazlık edüp de geç mi kalayım
Hortlayası plaza tükettin beni beni!

Ol terfi makam deyu hayattan bezdim
Taze sohbeta hasretim bayattan bezdim
İnisiyatif isterem dayattan bezdim
Küçülesi plaza kırdırdın beni beni!

Ne içinde ne dışında var meymenet
Her katında ayrı dert başka rezalet
Şık giyin hoş görün bu mu medeniyet
Kırışası plaza yok ettin beni beni!

Dert yok gibi sabahınan hacklendim
Bilgisayarı çökük gariblere eklendim
Durduk yere ol elektrik yüklendim
Çatlayası plaza soldurdun beni beni!

mustafa SATICI

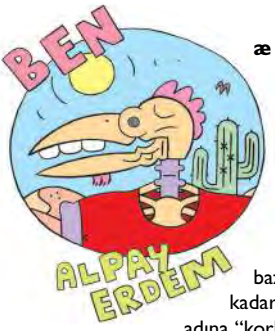
KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda
www.uykusuzdukk.com.tr

FURKANÖZÇOBAN

Merhaba.

666. İyiyim.

Bundan birkaç sene önce tiyatro da yaptım ya ben. Altı ay prova, altı oyun, final. Sevmedim ben tiyatroyu. Neden sevmediğimi de yeni yeni anlıyorum.

Çünkü bana o hep korkunç kabuslarımı hatırlatıyordu tiyatro. Korkunç kabuslar, evet. Kabuslar zaten korkunç olur. Ama bazen sadece kabus demek yetmiyor. Ne kadar korkunç olduğunu ifade edebilmek

adına, "korkunç" da demek gerekiyor. "Kabus",

korkunç, evet, ama "korkunç kabus", çok korkunç. Sonuçta korkunç'un da dereceleri var. Nasıl bir şey az komik çok komik'se, korkunç da aynı şekilde. O yüzden sadece bir "kabus", korkunç'tan daha korkunç bir şeyi asla ifade etmiyor. Hatta "kabus", düşününce sevimli bile. İşte bunu asla kabul edemem. Neyse ne diyordum, bana korkunç kabuslarımı hatırlattı tiyatro. Bende öyle oldu yani. Gerçekten çok korkunçtu.

Benim korkunç kabuslarım, bir türlü giyinememek üzerine. Çorabımı giyemiyordum mesela bir türlü. Birini giysen öbürünü giyem altı saatimi daha alıyor. Sular terler içinde kalıyorum. Pantolonumu giymek yıllarımı alıyor. Ayakkabı bağlamak, işte şimdi kalbim ağrıyor. Korkunç, korkunç bir şey bu. Üstelik yetişmem gereken bir yer de var. Bir türlü üstümü giyini de evden çıkamıyorum. Hiçbir zaman giyinebilip de çıkamadım evden.

Hep ağlayarak uyandım. Ben bundan daha korkunç bir kabus olabileceğini düşünemiyordum. Bu gece de saçma korkunç bir kabus daha gördüm.

Yine bir yere yetişememek üzerine. Asansöre bineceğim, bir türlü gelmiyor asansör. Geliyor sonra, içine girebilmek yıllar alıyor. Beş kat aşağı ineceğim alt tarafı, inilemiyor. Hatta üç kat sonra asansör duruyor; yolcu beklemeye başlıyor. Yolcu gelince yolcuyla alıp taksi gibi Gaziozmanpaşa'ya götürüyor. Ben orada bekliyorum ama. Asansör geri geldiğinde ben artık isyan ediyorum. "Kardeşim" diyorum, "kırk beş dakika oldu, bi asaa inemedik" diyorum. Aşağı inemedim yine uyandım zaten. Bu da korkunç

evet ama giyinememek en korkuncu. İnsanın önemli işine gidememesi çok korkunç bir şey. Tiyatro bana bu duyguyu yaşattı işte. İki saatlik oyunumuz dört ayrı skeçten oluşuyordu ve her skeçte yeni kostüm giymek gerekiyordu. Allah'ım, ne kadar da hızlı ve seri giyinmeye çalışsam da hep ucu ucuna yetişiyordum. Son anda çıkabiliyordum hep sahneye. O

anlarda ne kadar mutsuz olduğumu anlatamam. Velhasılkelam, tiyatroyu devam ettiremeyeceğimi, bana göre olmadığını hemen anladım. Sonra da kendiliğinden dağıldı zaten tiyatro. Bir takım anlaşmazlıklar oldu. Ertesi sene yeniden yeni bir tiyatro oyunu için davet aldım fakat kabul etmedim.

Çünkü edemedim.

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEYEN ADAM

Hanım bizim çocuk orta parmağını bileğine değdirmeye çalışıyor... Kırıldı kırılıcak o parmak şimdi bana, o olucak... Ha o olunca olucak, yine bu baba koşturacak, yine bu ana kahrolucak... Sayesinde görmediğim acil servis, görmediğim hastane kaldırdı bu eşşek sıpasının, bana da hediyesi bu oldu bu eşşek sıpasının...

olay. Çok ayrıntıları anlatmayacağım, biraz psikolojisinden bahsedeceğim. Bir kere ilk zamanlar çok çaresiz kalıyorsun. Ben arabayla kendim gidip, güzelce saç ektirip, arabayla kendim döndüm o gün. Kafa kanlı. Diyorsun ki, "şu anda bir kaza olsa mesela, bu şekil çıkmak zorundasın dışarıya". Tutanak tutuyorsun, o şekil. Çok manasız bir şey bu. Kafa davul gibi. Sızım sızım sızlarken öyle. Kapatamıyorsun bir de. Öyle bir şey ki, aynı işlem dötüne yapılırsa, dötün açık çıkmak zordundasın dışarıya. Gerçekten çok acayip. Ne bileyim ağabey, evdesin mesela, acil bir şey oldu, dışarıya

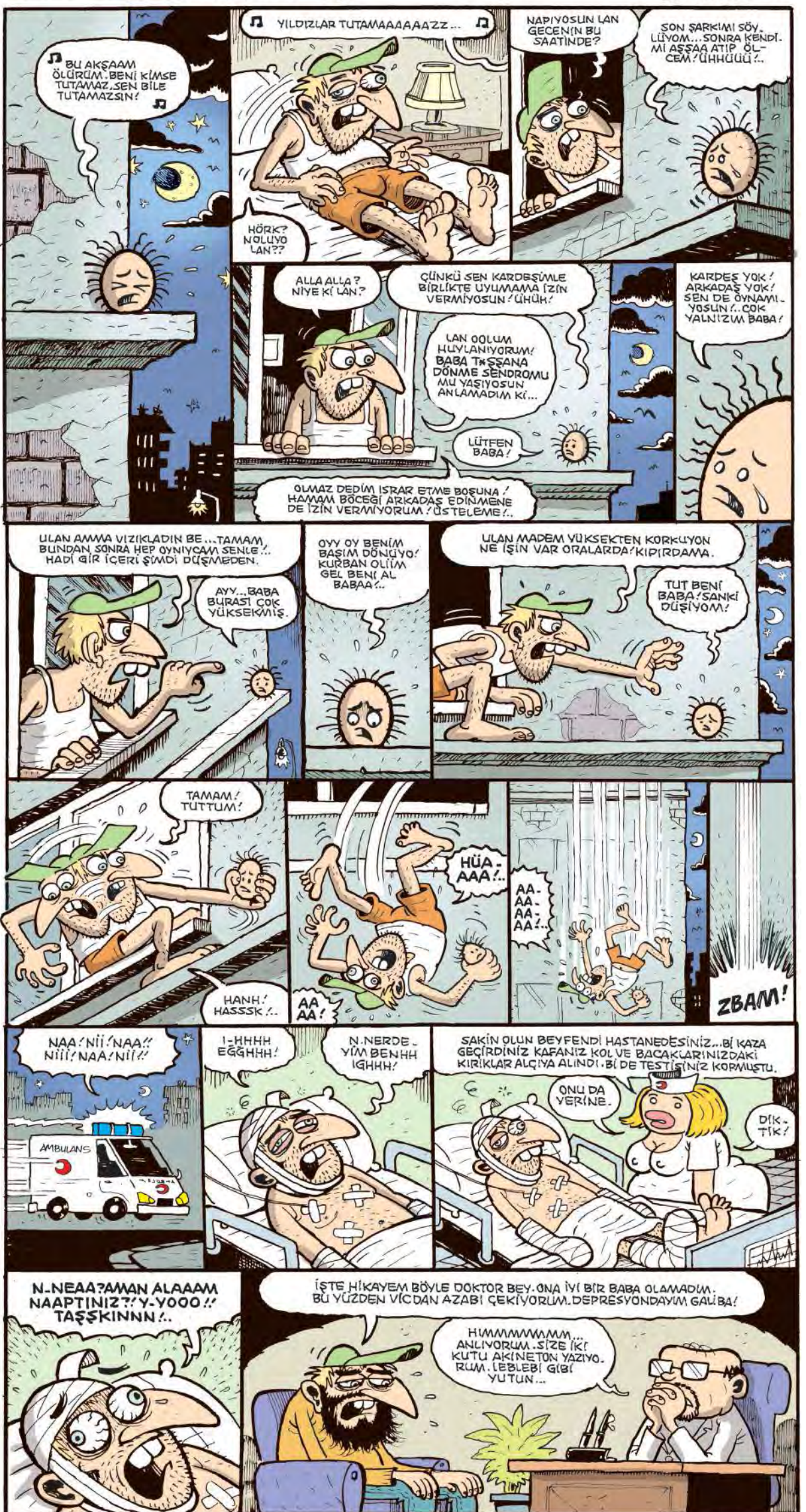
çıkma zorundasın, öyle çıkmak zorundasın dışarıya. Anlatabiliyordum muym bazı şeyleri ben acaba. Anlatamıyorum bence tam olarak. Neyse, ne diyordum. Korumak lazım yani kafayı. Özellikle ilk üç gün. Pandemi bir yandan da bu işe yaradı. Bu süreçte kafayı korumak kolay, çünkü kimse kimseye yanaşmıyor. İyi oldu yani böyle. İlk gün sonra bandaj çıkıyor kafadan. Onun için mutlaka yardım almak gerekiyor. Kendin başaramazsın.

Olmaz yani. İlk üç günden sonra ilaç kullanımı bitiyor, altı ay sürecek olan kan sulandırıcı hap alma devri başlıyor. Bayaa bildiğiniz askerlik gibi bir şey aslında bu. Altı ay sigara yasak, zaten kullanmıyorum, sorun yok, alkol yasak, aramam, sorun yok, bisiklet yasak, öyle bir dünya yok, dün çıktım bisikletle ilk kez, kırk kilometre, köşe bitsin bu gün de çıkacağım tura, seks yok, o bana biraz saçma geldi, ne demek seks yok, seks sağlıklıdır. Saç ektirdik diye ölmedik ya. Bir ay sonra yine gideceğim kontrole. Bakım yapılacak yine. Ne bileyim, şu anda durumlar iyi yani. Ama gerçekten disiplinli insanın altından kalkabileceği bir şeymiş bu. Hiç bilmiyordum.

Çoğzorumuş ya. Çoğzorumuş.

Hoşça kal.

TASKIN

Dünüm ve Bugünüm

Sonda söyleyeceğimi baştan söyleyeyim. Bugün süt içtim ve hayatımda ilk defa midem şişmedi. Tabi böyle bir şey yapınca esas başta söyleyeceğim cümleye yer kalmadı. Onu da ortalarda söyleyeceğim. Bakalım bulabilecek misiniz?

Ne zaman süt içsem midem davul gibi şişiyor. Bu nedenle yıllardır süt içmiyorum.

Laktosuz süt diye bir şey olduğunun bilincindeydim ama glutensiz ya da vegan ürünler gibi pahalı sandığım için hiç almadım. Halbuki normal sütle arasında sadece bir lira fark varmış. Bu bilgiyi atölyeden arkadaşım Adem Bey'den öğrendim.

Atölye sütle alakalı değil tabi, "Profesyonel Dizi Yazarlığı" üzerine. Bu tarz eğitimleri kovalarım. Hikaye anlatıcılığı, dramatik yazım, psikanaliz ve sinema, film okuryazarlığı, senaryo geliştirme, yönetmenliğe giriş... Aklımdakileri gerçekleştirmeye hep bir atölye uzaklıkta olduğumu hissediyorum. Dün atölyenin ilk günüyü, Adem Bey de katılanlardan biriydi. 'Profesyonel Dizi Yazarı' olmak isteyen katılımcılar tahmin edilebilirdi. Her söyleneni not alan gençler, sosyalleşmeye çalışan beyaz yakalılar, 'tam anlamadım' yağı yapıp bütün dersi kendi projesindeki açmazlar üzerinden yorumlayanlar, her ders sonucu vaat edildenden çok daha fazla aydınlanıp hocayı teşekkürlere boğanlar, alakasız bir anda yüksek samimiyet hissedip hocayla 7 yıl önce bir festivalde karşılaşmalarını anlatanlar, hocanın referans verdiği diziyi bildiğini göstermek için bağırırlar... İlk dersler hep böyle geçer, buraya kadar bir sorun yok. Ama tecrübelerim bana şunu öğretti, ne yaparsan yap asla atölyedekilerle içmeye gitme! Dün bu yeminimi bozdum.

Çıkışta yakınlarındaki bir bara oturduk. Önce hoca övüldü. Sonra

ortak tanıdıklar soruşturuldu. Konu yine Nuri Bilge Ceylan'a geldi, birileri eleştirdi, birileri savundu. Alkol miktarı arttıkça ortak payda olarak insanlık eleştirisine geçildi. Et endüstrisi, çevre katliamları, "kendi türüne bile bu zulmü yapan bir tane canlı var mı?" Masada hiç insan yokmuşçasına insanlık gömülüydü. Gezegeni mahvetmişiz, doğa öcünü alacakmış, keşke yeryüzünden silinseymiş insanlık... İsim vermedikçe sorun çıkmıyor tabi. Benim aklıma da insanlığa dair pek dile getirilmeyen bir eleştiri geldi. Kafamda hemen yazdım senaryoyu. Hocanın öğrettiği gibi 3 farklı katman da koydum. Hem sanatla ilgiliydi, hem insanlığı küçümsüyordum hem de minik bir espriyle bitirecektim. Biri bana döner de fikrimi söylerim diye heyecanlandım. Ama masanın popüler olmayan bir köşesindeydim.

Adem Bey'in sesini ilk orada duydum. White Russian adlı sütlü bir kokteyl söylemiş. Bunu 'efsane' bir komedi filminden gördüğünü, o günden beri sürekli içtiğini, filmdeki ana karakterin kayıtsızlığına bayıldığını ve filmi en az 50 kere izlemiş olduğunu anlattı. Ama dediğim gibi popüler olmayan köşedeydik, kimse duymadı. Ben de boşta kalmamın diye ilgilenmeye başladım. Filmi "o kadar sevmediğimi" ama "ortalamaya göre çok iyi" olduğunu belirttim. Birkaç tane İskandinav komedi filmi önerdim. Çok sevindi. "Ben de kara mizah seviyorum oğlumu hep düşürüp, ağlatıyorum, köpeğe de kötü davranıyorum. Eşimle çok gülüyoruz" dedi. İnsanlık çok kötü gerçekten.

Adem Bey'in atölyeye katılma amacı yıllardır aklında olan film projesini -ama artık sinema öldüğü için internet dizisine daha uygunmuş- hocaya sunmak. İzlemediği film kalmamış ama benim söylediklerimi pek çıkaramadı. Denk getirememişiz, olur bazen. Film önerilerime karşı jest olarak bana White Russian ısmarlamak istedi, "intoleransım var, süt içmiyorum" diyerek reddettim. Bana hiçbir şey demeden garsonu çağırdı, "White Russian, laktosuz" dedi. Sevdiği filme gönderme yaparak "Dude" dedim, "ne güzelmiş, midemi de hiç şişirmedi. Keşke laktosuz süt o kadar pahalı olmasa."

Ve işte bugün, yıllar sonra mısır gevreği yiyebilme ihtimalinin verdiği keyifle markete yol aldım. Çocukluğumun markası Pınar'ın içimi kolaylaştıran kapaklı sütünü alacağım ki içimden sarı saçlı güneş gözlüklü muhalif bir ses "bu firmayı boykot ediyoruz" diye fısıldadı. Süt tüketmeyen biri olarak nasıl böyle bir boykotun varlığını

hatırlayabildim bilmiyorum. Beynimin içi böyle şeylerle dolu. 2007 İstanbul Emniyet Müdürü'nün adı ve soyadını hala hatırlıyorum. Dandik, kapaksız ve muhtemelen kartonu keserken her yere sıçratacağım ama boykot edilmeyen markanın sütünü aldım. Süt içebilmem için ineklere işkence eden firmalardan seküler olanı seçtiğim için vicdanım aşırı rahat bir şekilde eve geldim.

Dün geç saatlere doğru atölye katılımcıları yeni arkadaşlarıyla ikili-üçlü masayı terk ettiler. Çok az kişi kaldık. Ama konu aynıydı. Sayı azaldıkça insanlığa dair söylemler sertleşmeye başladı. "Hepimiz puştuz", "atom bombası atacaksın..." Masanın merkezine gelmiş olmanın etkisiyle, en başta düşündüğüm 3 katmanlı fikri söylemeye karar verdim.

"İnsanın çabuk öğrendiği, insanlık tarihinin hızlı ilerlediği" sanılıyor ama aslında durumumuz o kadar parlak değil. Mesela resimdeki perspektif... 1400'lü yıllarda bulunmuş. Aklım almıyor. 5000 yıldır çiziyorsun ve gözünün önünde ya... Gözünün önünde! Ama işte kapatıyoruz kendimizi, halbuki o at gözlüklerini bir çıkarabilirsek, çıkarıyorsak bile birazcık genişletsek -ki perspektif böyle bir şey- bulmuş oluyoruz. Ama insan işte." İnsanlığın geç kalmışlığına dair söylediklerim yeterince radikal bulunmadı. Galiba en başta söylemem gerekiyordu, hafif kaçtı şimdi. Pes etmeyip sessizliği espiyle bozmaya çalıştım, "ilk perspektifli resim de bir şok etkisi yaratıyor. Çok gerçek diye korkuyor insanlar. Üç resim arka arkaya mı? İnfiyal oluyor. Vizonte gibi bir etki yaratıyor. Ama tabi günün sonunda Demet Akbağ toprağa gömmüyor İsa resmini." Adem Bey "kim ne derse desin, Vizonte gibi hala çekilmedi." diye desteğini verip Deli Emin gülüşüyle konuyu kapattı, E-hi, E-hi."

Neyse dünü dün de bırakalım. Bugün ilk kez laktosuz süt içtim. Ne zaman süt içsem "doğmamış alien'ima mektuplar" yazdırtan midem su içmişim gibi tepkisiz, olan bitenden habersizdi. Ve bir kez daha gördüm ki sahip olduğumuz hiçbir şeyin değerini bilmiyoruz. İnsanlık olarak elimizi attığımız her şeyi mahvediyoruz. Bu güzelim süte laktos katmak kadar büyük bir kötülük var mı?

E-hi, E-hi.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Mendilimin içindeki kirazdır/ Mendilimin içi kiraz/ Bilmem ki, ne desem, yaz mutluluğu"

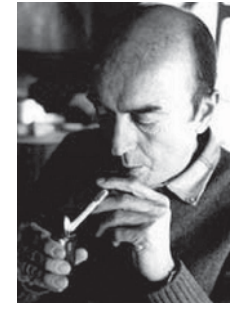
Edip Cansever

"KAYIP CENNET"

Kapalı mavi perdelere vurmuş şiddetli güneş odayı masmavi bir kutuya dönüştürüyor, (perdelere düşen palmye püskülü gölgelerinin ağır ağır --yosunumsu-- salınışları biraz da deniz altındaymış hissiyatı...) Kiraz dolu kase. Masada. Rahmetli Cansever'e ettiğinin bir benzerini yapıyor. Kiraz kırmızısı. (en yukarıya aldığım dizeleri) Bakması yemesinden güzel. Çocukluğundan kalma bir bölgesini de gıcıkıyor insanın. (sahtesini yapıyorlar ya hani, balmumundan, sabundan mı, züccaciyecilerde falan oluyor, o bile aynı kışkırtmayı. ...--kiraz'ı diyorum--). Çocuk meyvesi. (mandalina da benzer; çocuklukla ilgili bir duygu uyandırıyor--bende yani--) "Çocukluk" insanın kayıp cenneti. İmiş... Öyle diyorlar. (genellemek lazım bana sorarsan, nasıl geçtiğine bağlı; çocukluk; var çocukluk var) Schopenhauer, çocukluğun "hayatın cenneti" olmağını: "cinsel sistemlerin korkunç etkinliği" nin henüz uykuda olmasına bağlıyordu. Çocuklukta yani.

Çocukken. (Cicero'da aynı onun gibi; yaşlılığı övdüğü o ünlü kitabında; "yaşlılığın cenneti" ni; o aynı sistemlerin, kayboluşuna da... bağlıyordu--ben tam emin değilim ama: "korkunç etkinliği" olan o sistemler" in kayboluşu, daha ziyade fakirlik/zenginlik'le çok ilgili gibi, sanki...--83 yaşındaki GönülYazar'ın 32 yaş küçük sevgilisi...--erkekleri zaten zikretmek abes; doksanlı yaşlardayken--tekerlekli sandalye üzerinde--; genç porno yıldızıyla evlenenlerini mi ararsın--tabii ki dolar milyarderi--) Yokluğu hemen bir "cennet" var eden "cinsel sistemler"? Ama seçme şansı olanın anında topukladığı bir "cennet" Epey epey bir paran varsa kaçabiliyorsun. Anca... "Cinsel sistemlerin korkunç etkinliği" nin olmadığı o cennetten...

Cicero öve öve bir hal olmuştu ama, (yaşlılığı diyorum--o aynı kitabında "Yaşlı Cato ve Yaşlılık Üzerine" şunu da yazmıştı; "İsparta'da en onurlu görevlerde bulunan kimselere "Yaşlılar" denir. Bunlar gerçekten de yaşlıdırlar. Dünyada en büyük devletler gençlerce yıkıma sürüklenmiş, yaşlılarca da kurtarılmış ve kalkındırılmıştır") modern zamanlarda; vahşi kapitalist sistem, üretim dışı kaldıkları için (tüketimlerini de yetersiz buluyorlar) her türlü muameleyi makul/ elverişli/"ekonomik" buluyor artık. "Reva" görüyor. Yaşlılara. (gözden kaybolun, hadi evlere) En son işte buyur; Güya yasakları kaldırıldı ama; gündüz ondan akşam sekize kadar. Sadece. Özgürlük. Hayret bir şey! Niye? Sabah yedide kalkıp henüz ortalık boşken dolaşsalar? Olmaz. Yasak. (modern zamanların suçluları) Hele hele "sekizden sonra evde olmak"? O

Edip Cansever 1928-1986

nasıl bir şey? (karakollara gidip her gün imza da atsinlar mı?) Aşağılayıcı. (küçük çocuklara yapılır o) Sebep? "İti var kopuğu var, o saatlerde ne işin var" O mu? (kızını dövmeyen baba) O değilse ne? Virüsle ilgili olması imkânsız. Akşam sekizden sonra azgınlaşıp yaşlıları hedef alan bir virüs? Şöyle mi demek isteniyor: "özgür kaldım sanma, yaşlı; zincirlerin elimizde unutma. Sadece zinciri biraz uzattık" ("ben bitti demeden bitmez" İbrahim Tatlıses mi söylemişti?) Eh "Bilim Kurulu Kararı" Bilimsel yani? Nadir erişilen bir bilim çeşidi? Dünyanın hiçbir yerinde yok, sadece bizde var. Var olan 193 ülkenin, en bilimseli. Tek. Biricik. Az şey değil. Aşırı bilimsel. (yeryüzündeki en büyük yaşlı nüfus oranına sahip Japonya, sözelimi, yetersiz oradaki bilim--yaşlıları eve kapatmak gerektiği çıkarımına ulaşabilecek bir bilimsel düzey? Ara ki bulasın--)

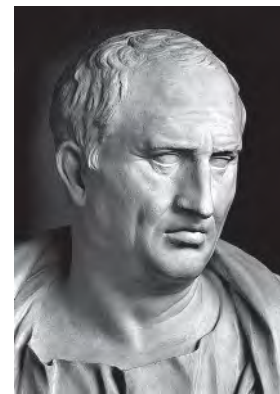

Paul Cézanne 1839-1906 "Kiraz Tabaklı Natürmort"

Arkadaşımın hiçbir sağlık sorunu olmayan yakını, (seksen yaşındaymış) o yasaklı günlerin sonlarına doğru ölü bulunmuş yalnız yaşadığı evde. Tecrit'le/kapatma ile ilgisi? Çok çok nadir bir vak'adır o diyen? Tamam öyle olsun. "Azdır o şekil ölen, ohho, binde birdir o" denebilir mi? Tecrit'le ilişkili ölüm. Tecrit'in tetiklediği. Yedibin beşyüz yaşlı insan eder. Binde bir ise. (yedi milyon beşyüzbin; yasaklı yaşlı sayısı, bölün bine) Ölmeyenleri; kalan yedi milyon, dörtüzdoksanikibinbeşyüz yaşlı ağır psikolojik baskı altında. İlk defa yasalar önünde eşit değiller. Bir başka arkadaşımın babasının bacakları şişti. Kalp sorunu yokken başlayanlar...TRT bir de, sabah programında "yaşlılar iyi hallettiler bu işi" diyordu, (mealen) "Psikolog" muş. "Tecrit'in önemli sonuçlarından biri intiharlardır, çünkü" diye ekledi "Henüz intihar eden yaşlı yok" Gülümsüyordu da psikolog. (İyi haberi veriyor) Yasak sürüyordu o ara. Yani insanı intiharın eşğine getirebilir bir duruma aylarca maruz kalmış insanlardan söz ediyoruz. Aylar sonra ilk sokağa çıkma izni günü şöyle uyarıyordu televizyondan bir başka bilim kurulu üyesi. Yaşlılara (yine mealen) "Aman dikkat, bıraktığınız yerde değilsiniz. Uzağa yürümeyin dönemeye bilirsiniz" Hemen tamamen kaldırılın. Acilen.

Unutalım. Unutmaya çalışalım... "Çok yaşayan çok da kötü şey yaşar" demişti bir atasözü.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Cicero MÖ 106-MÖ 43

ÖZER AYDOĞAN

Ertem Eğilmez'in Şener Şen ve İlyas Salman'lı filmlerinin en ünlülerinden biri

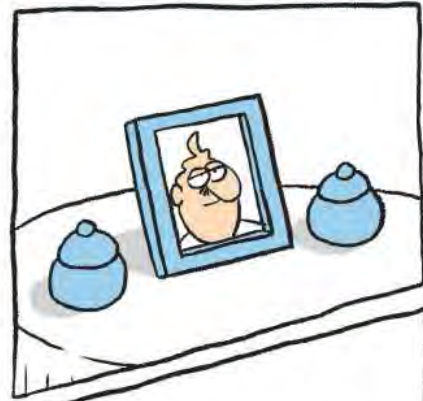
Banker Bilo. Film boyunca Şener Şen'in canlandırdığı Maho'nun, Bilo'yu her seferinde dolandırdığını izler, Maho'ya ilenir, Bilo'nun yanını tutarız. Ama hepimiz ortalama onar kere seyrettiğimiz hâlde ne Bilo'nun Maho'ya verdiği zararı ne de Bilo'nun kendi denyoluklarını görmezden geliriz.

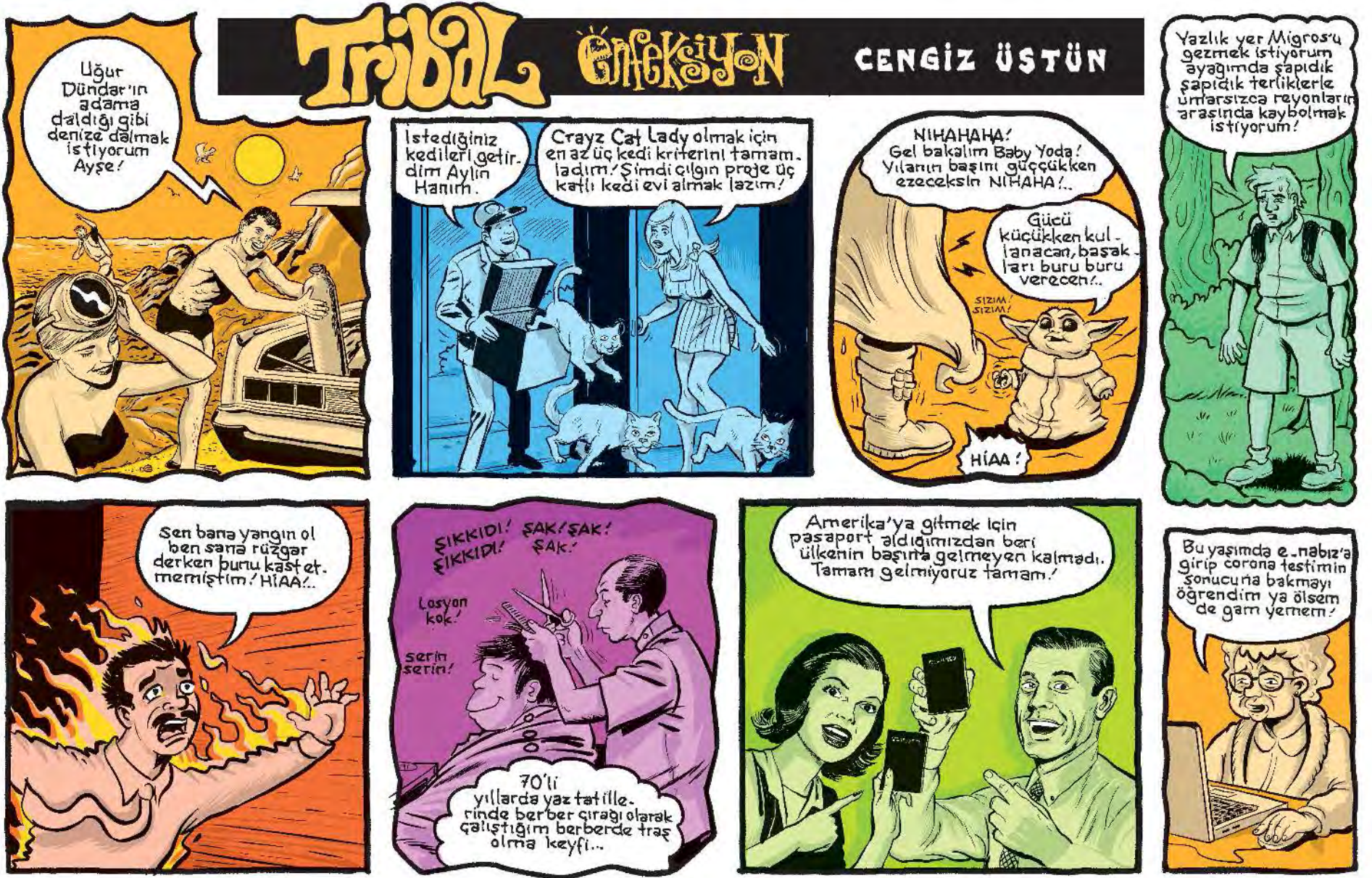
Film Maho'nun, aralarında Bilo'nun da olduğu bir kamyon adamı "Münih'e gidiyorsunuz," diye kandırarak İstanbul'a götürüp bırakmasıyla başlar. Her biri başka ilden gelen gerçek bir Türkiye mozaği olan yolcularından onar bin lira alır. Maho'nun organizasyon yeteneği hiç fena değildir. Yolcuların hepsi Bilo gibi Kahtalı olsa neyse ama Maho "ne mozaği lan mermer mermer," dercesine bütün halkları bir kamyon kasasında birleştirmiştir. Aldığı paraya gelince, on gram altına tekabül ediyor o da bugün aşağı yukarı 3500 lira para. Ayrıca 1980 yılında uçakla Münih'e gitmek 500 alman markı, yani ödediklerinin iki katı. E tabii Adıyaman'dan kalkıp kamyon kasasında İstanbul'a gelmek için fahiş bir ücret, itirazım yok ama Maho'nun gerçekleştirdiği Bulgar ve Alman sınır polisi varyetelerini düşünecek olursanız değebilir. Üstelik Bilo arkadaşı İbo'yu da gaza getirip onu da yakıyor. Tamam Maho dolandırıcı da Bilo ne bok yemeye Maho'nun PR'ını yapıyor? Gerçek bir Maho fanboy'u.

Bilo karakter olarak saf gözükse de açık göz bir adam. İnşaatta amelelik yaparken hıyar satan adamın kazancına iştahlanıp kendisi de hıyar satmaya başlıyor, zabıtalara rüşvet vermeyi falan hemen öğreniyor (ama nasıl Adıyamanlıysa karpuzdan hiç anlamıyor). Üstüne densiz herif, belediye başkanına elden rüşvet vermeye kalkıp dayak yiyor. Sonra daha önce başını yaktığı İbo'yla karşılaşp kaçak sigara satmaya başlıyor. Günde 500 lira kazanıyor kaçak sigara satarak.

Al ne güzel, bir şekilde günde 500 lira kazanmaya başladın, Maho'nun sana attığı kazığı bir ayda çıkaracaksın ama yok yerinde durmuyor ki herif. Maho'yla karşılaşınca Maho'nun yakasına yapışıyor ama Maho "yaptım ama niye yaptım, bir sor," dediğinde hemen yelkenleri suya indiriyor, üç kuruş paraya Maho'nun yağ deposuna ortak oluyor. Bütün dükkanı kendi üstüne yapıyorlar yine hiç kıllanmıyor. Yani tamam, karaborsacılık yapacaklar da bari onu usulüne uygun yap. Gerçek bir keriz gibi "biz maliyeden geliyoruz," diyen adamlara tezcanlı bir şekilde depodaki gizli malları gösteriyor, sonra suçlu yine Maho. Ulan denyo, zaten bir boktan anladığın yok, bari kır kıçını otur, anlamadığın işe ne karışyorsun? Maho bunun on bin lirasını dolandırdı, bu gerizekalı Maho'nun koca yağ deposunu patlattırdı.

Neyse bizim denyo Bilo hapse giriyor ama dışarıda denyo Bilo yüzünden yağ deposunu kaptıran Maho bir kaç yılda büyük fabrikatör oluyor. Şimdi gelin de bu Maho'yu takdir etmeyin. Bakmayın Maho'da da inceden bir gerizekalılık var: Almanya'da bir gazoz fabrikasıyla anlaşma yapacak, üç günlüğüne yerine bakacak adam bulamıyor. E bulma? Ya da anlaşma için müdürünü gönder? Bu işten Almanlar da kazanacak, çağır onlar gelsinler? Ayrıca bir haftalığına gidiyorsun diye illa birine umumi vekaletname mi vermen gerekiyor? Ha nedir? Çok namuslu (ki değil), o yokken her işini yapsın diye (ulan ne işi yapacak, hiçbir işten anlamayan bir herif bu) Bilo'ya umumi vekaletname veriyor (E Bilo bu kadar safken yine dolandırılır, yine şapa oturursun?). Eh, bu bir hafta içinde hepinizin bildiği gibi Bilo Maho'yu soyup soğana çeviriyor. Yani çeviriyor çevirmesine de, allahaşkına bu Bilo, plastik fabrikasını, inşaat şirketini falan nasıl çekip çevirecek? Bu kerizlikle iki güne kalmaz bütün holdingi batırarak, orası kesin. Karpuzun iyisinden anlamayan karpuz satıcısı, plastik enjeksiyon fabrikasının neyini yönetecek, konut projesinde betonun ne zaman döküleceğini nereden bilecek?

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 17 HAZİRAN 2020 | Sayı: 666

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

